тѣ водници ~~жъ~~ на щастие ясно. Внезапно ~~свѣтътъ~~ и са сѣкътра ~~свѣте~~ изхвърле ~~гърмо~~, сѫжалъ слѫдка са изгуби задъ дъсгитѣ; раздадоха са ужасни викове: „Тъибнаха!“ са чуха отъ тоестилата. Не слѣдналъ са показа накъ и достигва до брѣга — ние спасени!

— Чудесно, Едвиго! каза Маргарита, като са присмиваше възъ небе, — живаешъ ужъ

— Да, наистина …

Звуцътѣ са чуваха, постепенно по-близо. ~~Отечество~~ засмено дѣте са събуди. Всичкиятъ разпрани купи ~~…~~ и захвана да гледа на тѣхъ.

~~Внезапно~~ чу са конски тропотъ. Маргарита ~~погледна~~ изъ задъ Вильгельма и позна Германа Геслера, обиколенъ отъ свитата си

— А, злодеецъ фогтъ! пришепте смутено

— Наместникъ на Швица и Ури, прибави Маргарита — Знаешъ ли прѣдъ смрѣванието като са обърна къмъ Едвига: — ти не трѣба да ~~…~~ са покажешъ ~~…~~ прѣдъ ~~на~~ очитѣ на този человѣкъ; да са скривате въ ~~купчината~~ овест; послѣ ще дойде!

Не зная защо прошепте Едвига, само вида на този человѣкъ ми внушава неопредѣленъ страхъ…

Я Б